

Поштовани грађани, држављани, становници и населиоци Србије.

Подносим оставку.

Ја сам Криза, вама толико дуго и трајно познато стање, које сте упознали у различитим облицима. Била сам и политичка и економска, била сам и здравствена и психолошка и морална, некада колективна, некада индивидуална. Понекад уместо да будем и хуманитарна и еколошка и резултатска и стваралачка и мигрантска, јавим се и код оних које дрма пубертет, као и код оних које тресу средње године. Ја, Криза, могу имати хиљаде облика постојања, што сам и чинила, свих ових година. Али, верујте ми, више не могу. И ми кризе имамо право на кризне ситуације.

Дуго сам ту, па сам се и навикла на све вас: ви сте људи који добро подносите кризе, умете да се снађете у њима, чак и да из кризе – како би оно рекла она ваша фраза – изађете као победници. Но, навика је, у овом конкретном случају, постала двосмерна појава. Те сте се и ви навикли на мене, што наш однос чини све лошијим, а што се мени никако не свиђа. Не разумем зашто увек мора да буде неке кризе.

Стално постоји потреба за неком ванредном ситуацијом у којој ће се неко показати изванредним; сваки час неки мудријаш тврди како сам ја у ствари развојна шанса, па ће исти тај неко постати спасилац, заслужан за искоришћавање те шансе. Ви сте, дакле, друштво које не може да функционише без кризе, постали сте скупина људи, организација и институција зависних од адреналина пореклом од кампањског рада и импровизације. И мени то смета, јер ја не могу стално да будем са вама: и ми кризе имамо душу и ми морамо мало да се одморимо. А код вас је то практично немогуће. Ви када нема кризе – кризирате.

Оно што ми ту највише иде на нерве јесте последица те навикнутости: за вас је криза нешто обично, ви ме више и не примећујете. Ја сам вама нешто свакодневно, подразумевајуће. Извините, али мене то вређа. Кризе остају у памћењу и историји, ми нисмо само тако неки период, сличан било чему што се десило пре или после. А ви се понашате као да сам ја нешто што је увек ту, што никад није дошло и никад неће отићи. И шта год да урадим, вама је свеједно. Па ево, рецимо сада: као да ником ни не смета што је све скупље, што се све теже долази до лекара или мајстора, што прејефтин државни капитал постаје прескупи приватни аутомобил или некретнина... И да не набрајам: где ћеш веће и погубније кризе? А вама је сваки дан као и било који други, ту и тамо се неко ослабљажњава на друштвеним мрежама, ту и тамо неко спомене како ово не може још дуго и то је то. Е па није, јер ја тако нећу.

Дајем оставку, дакле. Што се мене и вас тиче, одсад нема више кризе, долазе нека друга времена. Та времена могу бити боља, а на основу свега онога што сте закључили када сте престали да ме примећујете. Уместо мене, дакле, може доћи Опоравак, мој конкурент, кога одавно нисте имали а кога вам разни обећавају већ годинама. Или, пак, времена могу бити још гора, а што значи да после мене, на коју сте огуглали, долази време за Катастрофу. Она ме је већ неколико пута питала може ли ме с правом одменити, али сам јој увек говорила да сачека. Јер што ја дуже трајем, то ће она бити импресивнија. Па сте је на срећу некако и избегли. Ево, досад.

Идем, дакле, неопозиво подносећи оставку. Вратићу се тек када, једног дана, будете разумели да није нормално да криза буде нормална, односно да је криза која је нормална у ствари тотално ненормална. А чак ни ја таква нисам и не желим таква ни да будем. Довиђења, дакле, и срећно вам време које после завршетка ове и овакве кризе долази.

Пазите само да ме се не ужелите.

Овај текст предат је у штампу 25. априла 2023. године.

(Нова економија)